

מלחמות המצרים והרומיים, והפרסיים - כל אלו אינם קיימים כלל וכלל.

התורה אינה ספר של יהודים

יהיה מי שיטען, "נו טוב, כמובן. התורה היא ספרם של עם ישראל, ואך טבעי הוא שידובר בו אודותם. הרי אם נסתכל בספר של העם הפולני, להבדיל, הפולנים הם אלו שיוזכרו בו. כך הוא גם בספרם של היהודים - הוא עוסק ביהודים".

אולם טעות גדולה היא בידם! התורה אינה ספר היסטוריה של העם היהודי. היא אינה "ספרו הלאומי" של עם ישראל, אלא זהו ספרו של ה' יתברך! זהו ספרה של הבריה כולה, "השמים ושמי השמים, הארץ וכל אשר בה", וספר זה של הבריה, עוסק אך ורק בעמו של הקב"ה.

וזה לא התחיל רק מאברהם אבינו, כבר מראשית הבריה אנו מוצאים את עם ישראל. כבר כאשר היינו ילדים קטנים למדנו את דברי רש"י "בראשית - בשביל ישראל שנקראו ראשית". האם אי פעם נתנו את דעתנו למשמעותם של הדברים? עם ישראל, שהינו חלק קטן ביותר מהאנושות, בשבילו ורק בשבילו נברא העולם!

טיפות מים עכורות

זהו סיפורה של התורה כולה. הקב"ה מכריז באופן הברור ביותר שחפצו ועניינו הוא אך ורק בבני ישראל. כל שאר עמי העולם הם תפאורה בלבד. גם אלו המוזכרים בתורה, מטרתם היא רק למען ישראל.

"הן גוים קָמַר מִדְּלִי" (ישעיה מ, טו) - כאשר שואבים מים מהבאר, מתחת לדלי ישנם כמה טיפות של מים עכורים הנוטפות מהדלי. לטיפות אלו אין שום חשיבות, וכל חפצו של דולה המים הוא רק במים הזכים שבתוך הדלי. כל עמי הארץ הם כמו אותן טיפות קטנות הנוטפות מהדלי, "כָּל הַגּוֹיִם כָּאֵין נִגְדוּ מֵאֶפֶס וְתָהוּ נִחְשָׁבוּ לוֹ" (שם פסוק יז).

ואם ישאל השואל, כיצד יתכן שעמים גדולים, הממלאים את העולם כולו, הינם "אפס ותהו" בעיני ה'? ההסבר לזה נמצא בפסוקים מפרשתנו, בהם פתחנו, "הן לה' אֱלֹקֵיךְ הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר בָּהּ, רַק בְּאַבְתֶּיךָ חָשַׁק ה' לְאַהֲבָה אוֹתָם וַיַּבְחֵר בְּזֶרְעָם אַחֲרֵיהֶם בְּכֶם מִכָּל הָעַמִּים כִּי־זֶה". הקב"ה אינו מתרשם מגודל ומעוצמה, והוא חפץ אך ורק באבותינו ובנו. ביחס לאהבתו של השי"ת לעמו, כל שאר האומות הם "כמר מדלי", כמו טיפות מים עכורות ובלתי חשובות. מבטו של השי"ת הוא "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ".

והנה, כאשר אנו חפצים לדעת מהם הדברים שמעניינים אדם מסוים, עלינו להאזין לשיחותיו; צריך לשמוע מהם הנושאים עליהם הוא מדבר. למשל, בחור ישיבה הנפגש פגישת שידוכין עם נערה, והוא רוצה לדעת מהם הנושאים המעניינים אותה, עליו לבחון האם היא מדברת על הבית והמשפחה, ועל השאיפה ליצור בביתה אווירה מיוחדת של בית המקדש, או על הבילויים והחופשות שהיו לה בעבר ולאלו שהיא מצפה להם בעתיד, ועל שאר הנאות ובידורים - זהו האופן לדעת היכן נמצא ליבה.

ובכן, מהי התורה? כאשר אנו לומדים את דברי התורה, אנחנו שומעים את קולו ואת מחשבותיו של הבורא יתברך. התורה היא מחשבותיו של ה'. אמנם אין לנו השגה כלל במחשבותיו, ואין זה בידו של בן אנוש להבין דבר זה, אולם בכל הנוגע אלינו, כאשר הקב"ה מדבר בתורתו, הוא מגלה לנו מהן מחשבותיו. התורה היא "דברי אלקים חיים" - דיבורו של קל חי. אם כן, כאשר נאזין ברוב קשב לשיחתו של ה', נבין מזה מהם הנושאים המעניינים אותו, ומהו הדבר החשוב בעיניו.

מי שיסתכל בתורה, אפילו במבט השטחי ביותר, ייווכח שהדבר החשוב ביותר בעולם כולו הוא עם ישראל. הדבר מדהים - התורה עוסקת ומדברת רק על עם ישראל! זהו הנושא האחד והיחיד בתורה, ובכל מקום בחומש בו נפתח נראה כיצד ה' מדבר אל משה ואל שאר הנביאים, כולם זרע אברהם. התורה, נביאים וכתובים כולם, עוסקים אך ורק בעם ישראל. העובדה הזו מבליטה מאוד את היסוד הנ"ל, שעם ישראל הם הנושא המרכזי, והם ורק הם עומדים בראש מעייניו של השי"ת.

אימפריות נשכחות

מראשיתה של התורה, אזכורם של כל שאר הנושאים מלבד עם ישראל, הוא מינימלי ביותר עד בלתי קיים. התורה אינה מזכירה ולו במילה את כל אותן האימפריות שהיו קיימות בימי קדם. עליכם לדעת, שבאותה תקופה בה אירעו לאבותינו המאורעות המוזכרים בתורה, היו בעולם אימפריות גדולות ואימתניות. היו מלכים רבי-עוצמה בעלי ממשלות חזקות ביותר, ששלטו בערים רבות. דברים רבים התרחשו אז בעולם, אירועים שמעניינים מאוד את ההיסטוריונים, שראוי היה לכוללם עלי ספר. ובכל זאת, לכל אלו אין את הזכות לשמש אפילו כדמויות רקע אפרוריות בתורה הקדושה.

לדוגמא, בתקפותם של האבות הקדושים היתה בעולם אימפריה עצומה בשם "שומר", ולא שמענו אודותם כלל בתורה, כמו גם אודות האירים, הנורדים, וכל שאר עמי העולם, אלא רק אודות עם ישראל.